

Mening paa sunde Principper med Opmuntring af det private Initiativ, med Opmuntring til Selvhjælp og ikke med den konsekvente Ihjelsslagnig af al Selvhjælpsdrift, som laa i den Understøttelseslovgivningspolitik, der blev gennemført under Krigen. Naar vi ser paa denne virkelige sociale Lovgivning og maaler dens Resultater for den arbejdende Befolkning gennem de Ofre, som Staten bringer for den fra Aar til andet, saa er det derigennem, det viser sig, hvad der er gjort for en saadan Lovgivning, hvad der af Samfundet er ofret derfor. Og det er, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen paaviste, saa langt, langt mere end det, der blev gjort under den forrige Regering.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, at nu var vi jo kørt fast med vor Politik, og derfor kom det tidlige Valg. Nej, vi er paa ingen Maade kørt fast med vor Politik. Vor Politik er gennemført i det væsentlige i de 4 Aar, saaledes som jeg havde Lejlighed til klart at udvikle det i Gaar i en anden Sag. Jeg gentager, hvad jeg sagde da, at det skal meget sjældent kunne paavises, at en Regering i saa stor Udstrækning, næsten fuldstændig, har gennemført det Lovgivningsprogram, hvormed den traadte frem for 4 Aar siden. Det er meget sjældent, at det sker i saa stort Omfang som her. Det er dette Lovgivningsprogram, og det er denne Politik, som det for os drejer sig om at gennemføre, og den er i det væsentlige gennemført. Paa denne Politik er vi altsaa ikke kørt fast. Det eneste, det ærede Medlem i saa Henseende kan hentyde til, er altsaa Midlerne til at bøde paa Valutakrisen.

Nu har jeg jo mange Gange her forklaret, hvorledes min Stilling til Valutakrisen er. Det er ikke rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde i sin Tale, at jeg har næret den Opfattelse, at der fra Statsmagtens Side i Virkeligheden omtrent intet kunde gøres overfor en Krise som Valutakrisen. Det er ikke rigtigt. Det er rigtigt, at jeg altid har hævdet, at det Lovgivningsmagten kan gøre, det Administrationen kan gøre, er for lidet at regne mod de opbyggende Kræfter i Samfundet selv, som til syvende og sidst er det eneste, som til Gavn kan hjælpe, mod Sparsommelighedsaanden hos de enkelte Borgere, mod Næringslivets Sundhed og alt det, som kommer fra Næringslivet selv og den enkelte Samfundsborger. Det er det afgørende her som alle Vegne. Men derfor har jeg aldrig benægtet, at Statsmagten kan

gøre sit og kan gøre i og for sig ikke ubetydeligt.

Det vigtigste, Statsmagten kan gøre, er at skaffe Balance i Statshusholdningen, men ogsaa udover dette kan der anvendes Midler, som kan gavne i en Valutakrise som denne. Kun skal man ikke nære nogen taabelig Overtro paa Rækkevidden af disse Midler, den er ikke saa stor, som mange forestiller sig. Folk gaar jo rundt i den fortvivlede Forestilling, som bidrager, tror jeg, saa meget til at skærpe og forværre Krisen, at bare man anvendte dette eller hint Middel, gik alt i Lave, men Ulykken er, at man ikke vil anvende disse Midler. Nej, Sandheden er den, at baade det ene og andet Middel har en højst begrænset Virkekraft. Noget kan der gøres derigennem, og det, der kan gøres, det bør gøres, for saa vidt det ikke gør positiv Skade, saaledes som det f. Eks. vilde være Tilfældet med den Valutaplan, der er udviklet af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, om en stor Formueafgift paa mellem 400 og 500 Mill. Kr., hvilket vilde være et ganske afgørende Slag mod den danske Valuta og i højeste Grad vilde forværre Krisen. Gennemførelsen af det Økonomiraad, som det ærede Medlem har foreslaaet i Guld-toldudvalget, vilde ganske knægte hele Landets Næringsliv og som Følge deraf i høj Grad hemme og skade de opbyggende Kræfter i Folket selv, som til syvende og sidst er det, det kommer an paa. Men naar jeg fraregner den Art aabenbart skadelige Midler, saa er der Midler, med Hensyn til hvilke man ikke maa nære nogen Overtro, men som nok kan gavne i en vis begrænset Grad, og disse Midler har vi altid været villige til at anvende, naar det rette Øjeblik dertil var kommet.

Nu er det ganske rigtigt, at Regeringen kun har kunnet gennemføre to af de Forslag, den stillede, den har ikke kunnet gennemføre sit Forslag om Valutaydelsen og ikke sine Forslag om Afgifter paa Luksusforbrug med det Formaal at begrænse dette Forbrug. Det er ogsaa sandt, at Regeringen var naaet til den Opfattelse, at nu, da vi stod lige overfor et Valg, havde Politik og Spejden efter Valgudsigter paa en mindre sund Maade paavirket Debatten om Valutaspørgsmaalet. Det havde gjort det vanskeligere at naa en Overenskomst. Hvert Parti havde nu sit Program, som man snart skulde ud med til Vælgerne, og man følte Vanskeligheden ved at komme til en fælles Overenskomst, naar man hæftede sig stærkt ved det, man en Gang havde foreslaaet.